

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové v právní věci žalobce: **Realsun s.r.o.** (dříve BATIMA spol. s r.o.), sídlem Praha 9, Pod Harfou 933/72, IČ: 445 66 140, zast. Mgr. Ing. Vlastislavem Vlčkem, daňovým poradcem, se sídlem Liberec, Mozartova 679, proti žalovanému: **Finanční úřad pro hlavní město Prahu**, se sídlem Praha 1, Štěpánská 619/28, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu

t a k t o:

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal ochrany před nezákonným zásahem správního orgánu jenž spatřoval v postupu Finančního úřadu pro Prahu 9, který vedl vůči žalobci daňové řízení, ačkoli již došlo k uplynutí prekluzivní lhůty, a proto vedení dalšího řízení je podle žalobce bezpředmětné a nezákonné. V žalobě pak navrhl, aby soud zakázal Finančnímu úřadu pro Prahu 9, aby pokračoval v provádění nezákonně vedené daňové kontroly ve věci daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období 2004.

V žalobě žalobce mimo jiné uvedl, že Finanční úřad pro Prahu 9 výzvou č. 325986/07/009931/8047 vyzval žalobce, aby se dostavil do jeho sídla za účelem zahájení kontroly daně z příjmů za zdaňovací období roku 2004. Tuto výzvu žalobce převzal dne 23.1.2008. Podle žalobce tato výzva nebyla v souladu se zákonem, neboť z této výzvy nebyly patrné konkrétní pochybnosti, které vedly správce daně k tomuto procesnímu úkonu, tedy k zahájení daňové kontroly. Na tuto výzvu žalobce předmětné materiály předal Finančnímu úřadu v Liberci, který však listiny dále nepostoupil. V protokole o ústním jednání ze dne 18.3.2008 č.j. 83843/08/009931/8047 bylo ze strany Finančního úřadu pro Prahu 9 konstatováno, že listiny požadované k zahájení kontroly mu byly doručeny až 18.3.2009. Z protokolu o zahájení daňové kontroly ze dne 9.10.2007 č.j. 2722497/07/009931/8047 pak

podle žalobce nejsou patrné konkrétní pochybnosti, které vedly správce daně k tomuto procesnímu úkonu. Žalobce pak odkázal na náleze Ústavního soudu sp.zn. I ÚS 1835/07 ze dne 18.11.2008 a měl za to, že Finanční úřad pro Prahu 9 zahájil daňovou kontrolu v rozporu s požadavky a náležitostmi postupu dle § 16 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb. a dopustil se tak porušení ust. čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, tj. zásady obecně povolovací. Rovněž pak žalobce v této souvislosti odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 1.4.2009 č.j. 31 Ca 157/2007-53.

Podle žalobce v případě daňové kontroly nesplňuje protokol o zahájení daňové kontroly ve věci daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období 2004 požadavky, které na tento procesní úkon klade Ústavní soud v citovaném nálezu, neboť obsahuje pouze vymezení zdaňovacího období a daně, pro které je daňová kontrola zahajována, poučení o právech a povinnostech daňového subjektu a obecnou výzvu k doložení některých dokladů. Z protokolu o zahájení kontroly nelze podle žalobce seznat, že byly Finančním úřadem pro Prahu 9 jednoznačně formulovány, daňovému subjektu sděleny a v protokole o zahájení kontroly objektivně zachyceny důvody a podezření, pro které byla daňová kontrola zahájena. Vzhledem k tomu, že faktické kontrolní úkony, ze kterých lze dovodit konkrétní pochybnosti Finančního úřadu pro Prahu 9, byly vůči daňovému subjektu učiněny teprve v roce 2008, má žalobce za to, že k uplynutí prekluzivní lhůty ve smyslu § 47 zákona č. 337/1992 Sb. došlo v dané věci ke dni 31.12.2007.

Ve vyjádření k žalobě Finanční úřad pro Prahu 9 odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19.2.2009 č.j. 5 Afs 43/2008-60 a ze dne 26.10.2009 č.j. 8 Afs 46/2009-46 s tím, že kontrola daně z příjmů právnických osob za rok 2004 byla zahájena dne 9.10.2007 řádně (tj. v roce 2007), faktické kontrolní úkony byly také prokazatelné v roce 2007 a tudíž nedošlo k nezákonnému zahájení daňové kontroly ani k prekluzi lhůty dle § 47 zákona č. 337/1992 Sb.

Sdělením ze dne 10.11.2010 pak Finanční úřad pro Prahu 9 Městský soud v Praze informoval, že kontrola daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2004 byla ukončena dne 26.11.2009. Finanční úřad pro Prahu 9 vydal dodatečný platební výměr na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1.1.2004 do 31.12.2004, který byl daňovému subjektu doručen dne 7.12.2009. Proti dodatečnému platebnímu výměru bylo daňovým subjektem podáno odvolání, které bylo správcí daně doručeno dne 2.1.2010. Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu pak o odvolání daňového subjektu rozhodlo dne 26.10.2010 rozhodnutím č.j. 12329/10-1200-107143.

Ze správního spisu a to z protokolu o ústním jednání dle § 12 zákona č. 337/1992 Sb. č.j. 272497/07/009931/8047 je zřejmé, že daňová kontrola z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2004 byla zahájena dne 9.10.2007.

Podle ust. § 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen "zásah") správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.

Podle ust. § 87 odst. 1 s.ř.s. soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.

Soud posoudil předmětnou věc takto:

Žalobce se v daném případě domáhá ochrany před nezákonným zásahem Finančního úřadu pro Prahu 9, který spatřuje v postupu finančního orgánu, který vede vůči žalobci daňové řízení, ačkoli již došlo k uplynutí prekluzivní lhůty. Žalobce především argumentuje nálezem Ústavního soudu sp.zn. I. ÚS 1835/07 ze dne 18.11.2008, ve kterém Ústavní soud vyslovil, že:

„Daňová kontrola představuje v rámci daňového řízení nejcitelnější zákonem aprobované narušení autonomní sféry jednotlivce (zákon o správě daní a poplatků ukládá v průběhu daňové kontroly daňovému subjektu řadu povinností od poskytování vhodného místa a prostředí k provádění kontrolních úkonů, přes umožnění vstupu pracovníka správce daně do všech provozních budov, místností, obydlí, dopravních prostředků, až po povinnost vydat pracovníku správce daně všechny požadované doklady, písemnosti atd.).

V podmínkách materiálního právního státu je nezbytné trvat na požadavku, aby takové omezení či narušení autonomní sféry jednotlivce mělo jasný a předem seznatelný důvod, legitimující použití takového omezení, a takový důvod musí spočívat v konkrétních skutečnostech. Jinak řečeno, v případě daňové kontroly nemůže být takovým důvodem obecně formulovaný zájem státu na výběru daní, který je účelem zákona o správě daní a poplatků, nýbrž musí zde existovat konkrétními skutečnostmi podložené podezření, že konkrétní daňový subjekt, u něhož je daňová kontrola zahajována zřejmě svou daňovou povinností nesplnil, nebo splnil, avšak v míře menší než by měl.

Každý zásah do osobní sféry jednotlivce, ať už je činěn v rámci jakéhokoliv postupu státu vůči jednotlivci, musí být ospravedlněn konkrétní skutečností, resp. důvodem takového omezení a nikoliv proveden pouze proto, že orgán státu je takovou pravomocí formálně nadán. Takové obecné oprávnění je pouze předpokladem realizace takové omezovací pravomoci, nikoliv měřítkem jeho intenzity.

V případě daňového řízení to znamená, že použití daňové kontroly nemůže být zcela svévolné, nýbrž je třeba vyžadovat existenci správcem daně formulovaných důvodů k jejímu zahájení, tj. existenci konkrétních pochybností či podezření, že daňovým subjektem původně přiznaná a správcem daně vyměřená (byť i jen konkludentně) daň je nižší, než by měla být. Šlo by o realizaci svévole, pokud by správce daně mohl provádět daňovou kontrolu kdykoliv a bezdůvodně u libovolných daňových subjektů, resp. v případech, kdy sám uzná za vhodné a takřkajíc „na zkoušku“.

Na tomto místě je však třeba upozornit na skutečnost, že sám Ústavní soud se výslovně odchýlil od tohoto nálezu sp.zn. I. ÚS 1835/07, jehož se žalobce dovolává, přijetím stanoviska pléna ze dne 8.11.2011, Pl. ÚS-st. 33/11, v němž uvedl:

„Daňové řízení a jednotlivá dílčí oprávnění svěřená správci daně v průběhu daňového řízení se ocitají mezi veřejným zájmem na stanovení a výběru daní na straně jedné a ochranou autonomní sféry jednotlivce na straně druhé. Je povinností správce daně při uplatňování jednotlivých procesních institutů, tedy i při provádění daňové kontroly, postupovat v souladu s principem proporcionality a minimalizovat zásahy tak, aby se konkrétní procesní postup nestal vůči jednotlivci nepřiměřeným a v důsledku porušujícím právo na informační autonomii jednotlivce. Za porušení těchto principů a realizaci pravomoci v rozporu s čl. 2 odst. 2 Listiny nelze považovat bez dalšího postup správce daně, který zahájí daňovou kontrolu ve smyslu § 16 bez konkrétními skutečnostmi podloženého podezření, že daňový subjekt nesplnil řádně daňovou povinnost.“

Tvrzení žalobce, že předmětná daňová kontrola byla zahájena bez „apriorních důvodů“ není důvodné. Správce daně je oprávněn zahájit daňovou kontrolu i bez existence konkrétních pochybností o správnosti daňovým subjektem přiznané výše daně. Nicméně ze sdělení Finančního úřadu pro Prahu 9 ze dne 10.11.2010 vyplývá, že daňová kontrola byla ukončena

dne 26.10.2009. Z připojeného rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 26.10.2010 č.j.: 12329/10-1200-107143 je pak zřejmé, že tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce proti dodatečnému platebnímu výměru na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1.1.2004 do 31.12.2004 č.j. 324588/09/009512107154 ze dne 1.12.2009, vydanému Finančním úřadem pro Prahu 9, kterým byla dodatečně vyměřena daň v částce 873 040,- Kč.

Vzhledem k uvedenému neshledal Městský soud v Praze žalobu žalobce důvodnou, a proto ji podle ust. § 87 odst. 3 s.ř.s. zamítl.

Soud rozhodl v projednávané věci bez nařízení jednání za podmínek ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Žalovanému správnímu orgánu náklady řízení před soudem nevznikly. Z uvedených důvodů soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 25. dubna 2013

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová